

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. N.**, zast. JUDr. Josefem Prokešem, advokátem, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 13, Liberec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 19. 9. 2006, č. j. 63 Cad 37/2006 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupci žalobce JUDr. Josefu Prokešovi, advokátovi, **se stanoví** ve výši 1600 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 27. 6. 2000 žalobce podal u České správy sociálního zabezpečení opravný prostředek proti rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu. Přestože žalobce své podání adresoval Okresnímu soudu v Liberci, žalovaná je zaslala Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud v Plzni proto opravný prostředek dále zaslal Okresnímu soudu v Liberci. Ten usnesením ze dne 10. 8. 2000, č. j. 20 Nc 1590/2000, vyslovil svoji nepřislusnost a věc postoupil Krajskému soudu v Plzni jako soudu věcně i místně příslušnému. Krajský soud v Plzni vyslovil s postoupením věci nesouhlas, neboť žalobce má trvalé bydliště v Liberci, tedy v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, a jeho dočasný pobyt ve věznici nacházející se v obvodu Krajského soudu v Plzni nemá na místní příslusnost vliv. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 20. 10. 2000, č. j. Nad 115/2000 – 12, rozhodl, že nesouhlas Krajského soudu v Plzni s postoupením věci je důvodný. Okresní soud v Liberci poté usnesením ze dne 19. 4. 2006, č. j. 22 C 1111/2000 – 30,

vyslovil svou věcnou nepřislusnost a věc postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jako soudu věcně a místně příslušnému.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, usnesením ze dne 22. 8. 2006, č. j. 63 Cad 37/2006 – 45, vyzval žalobce k odstranění vad žaloby. V reakci na toto usnesení učinil žalobce písemné podání, v němž uvedl: „*Nyní už pro neúčelnost celého případu a pro odstup času jsem se rozhodl stáhnout svou žalobu.*“

Poté Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, usnesením ze dne 19. 9. 2006, č. j. 63 Cad 37/2006 – 48, řízení o žalobě zastavil a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění tohoto usnesení soud konstatoval, že předmětným podáním žalobce byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť tímto podáním žalobce vzal svou žalobu zpět.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl toto usnesení kasační stížností, ve které (respektive v jejím doplnění) uvádí, že ji podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konstatuje, že je třeba, aby jeho zdravotní stav byl přezkoumán soudním znalcem z oboru onkologie. Jiné důvody podání kasační stížnosti netvrdí.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel tvrdí, že kasační stížnost podává důvodů z podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Je-li však kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (analogicky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. Výčet možných tvrzení a tedy důvodů, pro které stěžovatel kasační stížnost podává, je obsažen pod písm. a) až e) zmíněného ustanovení. Směřuje-li kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení, jak je tomu i v daném případě, je podřaditelná – jak již bylo řečeno – pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti podané z tohoto důvodu je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti (jejím doplňku sepsaném advokátem) pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu o zastavení řízení a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu, který rozhodnutím o zastavení soudního řízení nikterak neposuzoval věc samu, tedy zákonnost rozhodnutí správního orgánu, ale rozhodl o tom, že v soudním řízení nebude pokračováno v důsledku zpětvzetí žaloby stěžovatelem. Pro úplnost však zdejší soud dodává, že o správnosti postupu krajského soudu při zastavení řízení nemá žádné pochybnosti. Stěžovatel jasně a srozumitelně projevil vůli

„stábnout svou žalobu“, neboli očividně vzal svou žalobu zpět a podmínky pro zastavení řízení, jak konstatoval již krajský soud, byly splněny.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Pro úplnost nutno dodat, že pokud v mezidobí od vydání napadeného rozhodnutí došlo snad ke zhoršení zdravotního stavu stěžovatele (uvádí, že trpí onkologickou chorobou), stěžovateli nic nebrání, aby si požádal znovu o přiznání dávky důchodového pojištění (zde plného invalidního důchodu), o níž bude žalovaná povinna rozhodnout.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil.

Odměna zástupci stěžovatele byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za tyto úkony náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 1000 Kč podle § 9 odst. 2 a § 7 bod 2 advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka 1600 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu